

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

Un telegrama de Berlín, il·lustrat

«Es fals, de tota falsetat, que escassegi la carn entre les nostres tropes.»

L'estatua i l'ombra

Els alemanys han fet retirar l'estatua famosa que en Ferrer i Guardia tenia a Brussel·les. Això ve a ésser com la segona execució del fundador de l'Escola Moderna.

Tota la premsa reaccionària espanyola celebra l'acció dels alemanys. Aquella estatua, d'una severa bellesa artística, era una nosa obsessionant per la gent negra d'aquí: negra de vestit i negra d'ànima. Davant la disposició presa pel governador militar teutó de Brussel·les, la gratitud d'aquella gent és immensa. Als qui tal han fet, els nostres reaccionaris els ho perdonen tot, fins l'assassinat d'aquells pobres mallorquins de Lieja.

Nosaltres creiem, emperò, que l'acte dels alemanys és inútil.

L'estatua d'en Ferrer ha desaparegut. Però l'ombra d'en Ferrer no desapareix...

Més denúncies damunt nostre

El senyor fiscal altre cop ens ha cridat a l'ordre, tatxant-nos amb llapis roig dos dibuixos del número corresponent a la setmana passada; dos nitotets que tenen menys picardia que qualsevol estampa de la primera comunió. L'un representa en Dato badant amb una gran uitera (pot-ser és l'ullera la pecaminosa), i, l'altre, Benedictes XV caminant amb peus de plom.

Una doble denúncia a LA CAMPANA que creiem un altre doble error dels funcionaris que tant a la tum-tum practiquen la censura; d'aquests bons senyors que fa tants mesos ens tenen el dit a l'ull pel fet de cantar les veritats i... pot-ser pel fet de no volguer decantar el *fiel* de la neutralitat cap a la banda de l'imperialisme.

Justo castigo, doncs, a *nuestra perversidad*. El cas és que havem tornat a ésser víctimes de les eternes ires fiscalsques i que no serà l'última; el cor ens ho diu.

I el cor és una entranya que quasi mai s'enganya.

Amb això els simpàtics caixistes de la nostra impremta faràn santament en no descompondre el títol que encapsala aquesta nota, car lo més segur és que molt sovint l'hagin de menester.

Lo que fins avui era en el nostre setmanari un lapsus eventual, ara passarà a ésser cosa corrent, i això de les denúncies esdevindrà, en les columnes de LA CAMPANA, una secció ficsa i *perenne*.

L'home funest

INC la seguretat de que les quatre quintes parts dels llegidors, al veure no més el títol han posat a flor de llavi el nom d'aquest home funest. El comte de Romanones té ben guanyat el calificatiu.

La política madrilenya era ja, de molt

temps, una cosa fastigosa. Ha pesat sempre més el parentiu amb un ministre, que'l mèrit; pot més la barra que l'intel·ligència; la vanitat dels diners pesa més que la modestia del talent.

Però en Romanones, malgrat ésser la política actual cosa tan despreciable, encara l'ha empitjorada amb la seva desvergonya i la seva murresca. Les seves travesures han donat a la política un tò de cosa com de rebotiga tavernària.

Fins ara la seva vanitat quedava satisfeta exercint de providència per al pobre Dato. Ell provocava els conflictes i ell els resolía; fomentava les conjures pel gust de desferles, i apuntar a *Debe* del govern més motius de regoneixement an aquest àrbitre de la política espanyola.

Però ha vist darrerament que en Dato, ben aconsellat, preparava una serie de mides de bon govern que han sigut ben rebudes per la opinió. Aquesta bona disposició del govern podia afirmar-lo en el poder. La simpatia popular, apoiant al senyor Dato, minvaria l'influència del comte. Aquest deixaria de ésser necessari ja que la seva cossa feble seria substituïda per l'apoi robust de la opinió. I això an en Romanones no li convé de cap manera.

Per aquest motiu, ara que'l govern se prepara a fer quelcom de profit, en Romanones aconsella que tanqui les Corts deixant a Catalunya burlada, al país descontent i els problemes grans a resoldre, sense solució.

Mentrestant i refiant-se de la fortuna, que acompanya sempre als gosats, prepara la unió de les dos rames del partit lliberal, veient segura la caiguda del govern conservador, que mentres a ell li ha plagut ha estat *nacional* i ara ja no és ni digne d'una mort honrosa.

Ara, per aquest home funest, lo nacional seria un govern *romanonista* que ns embranqués en tristes aventures per a satisfacció de vanitosos imperialismes.

JEPH DE JESPU

Un poble benaventurat

SEMBLA que Espanya ha trobat el *pico de oro* que li mancava. Segons els diaris madrilenys, aquest *pico de oro* és el senyor Alcalá Zamora. Tots els diaris de Madrid, sense distinció de empreses ni d'idees, proclamen entusiàsticament els extraordinaris mèrits de l'orador. «*El Imparcial*—diu un telegrama—li dedica dos o tres articles.»

No és que la tribuna espanyola no tingui avui nombrosos grans oradors, prínceps de l'oratoria. Espanya ha estat sempre fecunda en oradors. Es el país de les paraules. En Melquiades Alvarez, En Mella, En Maura, En Lerroux i altres, són regoneguts com oradors de superior alçada, com primers espases del Parlament. Però és el cas que l'Alcalá Zamora unia a les seves condicions oratòries el dò d'una veu musical, dolça, angèlica. Es un *divo*, una mena de Titta Ruffo polític. I davant d'això, el Parlament i la premsa d'Espanya se senten boigs d'admiració i d'alegria.

Aquesta qualitat de la veu de l'Alcalá és la cosa que més entusiasme ha causat. Fins *El País* de Madrid, el republicà *País* canta en prosa admirativa la glòria del gran orador nou i li alaba sobretot la seva veu *flui-*

da. Això, la *fluidesa*, és lo més sobressortint de l'oratoria d'aquies cavaller.

Totes les campanes periodístiques de la península repiquen en senyal de festa. *Al-le-luia!* Tenim un orador *fluido* en grau superlatiu. El *pico de oro* d'En Castelar no havia tingut, en certa manera, successor. El successor ja ha vingut, per fortuna. Es l'inclit senyor don Anicet Alcalá Zamora.

Altres pobles poden tenir estadistes, homes de ciencia, homes de voluntat, constructors de nacions. Espanya té oradors, i oradors musicals, que són els de més èxit.

Benaventurat el poble que gaudeix de aquest privilegi sens igual.

FULMEN

SONATA LIV

o ho sé, pot-ser de tant de temps de tenir els nirvis estirats com una corda de guitarra, s'han cansat de la tivantor i han esdevingut fluixos, tan fluixos que res ens fa vibrar i no fent-los vibrar an ells res ens mou a nosaltres.

Si en qualsevol altra època de la nostra vida haguessin passat les coses que últimament han succeït, n'hauriem tingut per parlar-ne quinze dies o una mesada de cada una. Avui no'ns fan fret ni calor. Això a nosaltres que'n som espectadors, suposo que an els actors encara els hi deu fer menys, perque si un final desitgem nosaltres, com no han de volguer-lo els que lluiten? Si ens frisem al llegir al diari allò del canoneig i del perdre o guanyar una trinxera, com no's frisaràn els que no el lleixen sinó que'l senten, els que hi estan enfangats en aquestes trinxeres que's perden i guanyen alternativament? Com deuen desitjar que s'acabi aquesta agonia quin final serà la mort de l'un o de l'altre o pot-ser de tots dos.

Un dia hi hà el combat naval en el mar del Nord; un vaixell alemany và a fons; moren més de setcents homes. Preguntes a l'amic:

—Que hi hà de nou?

—Res. Els anglesos han ensorrat un vaixell de guerra alemany: El *Blucher*. Setcents morts.

A l'endemà o a la vigilia, és igual, el Papa fa un discurs que per cinquanta mil conceptes hauria d'haver tingut singular resonancia:

—Que hi hà de nou?

—Res, el Papa ha fet un sermó.

A la terra italiana li agaia altra vegada un tremolor, les ciutats s'enrunen, d'una, en la que vivien dotze mil habitants, ne queden mil amb prou feines, un altra no arriba a tant la proporció; en una vileta sols s'han salvat un vell i una noieta.

—Que hi hà de nou?

—Res, a Italia, un terratrèmol.

Enver-bajà, veu perduda una quarta part de les seves tropes—cents mils homes—allà entre les neus profundes, en els selvatges colls del Caucas.

—Que hi hà de nou?

—Res, han dat una pal·liça als turcs.

—S'invadeix Persia?

—Res.

—Diuen que Rumania...

—Res.

—Italia ja està a punt...

Res, res ens conou ni ens fa vibrar; que hem somniat, Déu meu? Quins horrors de sang, de foc, de peste, de miseria, estem esperant per a sortir d'aquest atuitment? Semblem masells tots els humans. Pot-ser és prudencia. Pot-ser és que guardem totes les nostres forces per a que quan vingui el cataclisme últim, no estiguem ja tan excitats que la nova emoció, el nou dolor, la nova ira no'ns porti a la follia.

Sort que Espanya és un país divertit.

Després de lo que en La Cierva va dir an el Govern se'n tenien d'anar tots dos. Però, i cà!

El Govern se'n va anar a fer un tec amb els *chicos* de la Premsa i allí tots se digueren de tu. El ministre d'Instrucció Pública explicà com i de quina manera se baixà els pantalons al Senat, en una ocasió solemne.

Se discuteixen les zones neutrals i un senyor catedràtic diu en una conferencia:

«No conviene a Cataluña ir en su progreso muy adelantada al resto de España, porque siendo como ave de rico y espléndido plumaje que descuella sobre sus compañeras, puede apetecer el día de mañana a alguno de esos pajarracos que vuelan, o mejor dicho, que se arrastran por Europa.»

Això és xafar-ho ben xafat. Aneu-los-hi al darrera amb un floviol sonant an aquests mestres.

Sabeu allò que deia que no'ns interessa res? Me'n desdeixo. Veureu com aviat se'n deixonden els esperits. Que per què? El dia set *Joselito* i Belmonte. Uval!

Donam beure, Enric!

MORITZ XII

EL CLERO

El capellà era lo més capellà possible, llegia *El Correo Catalán*, *La Semana Popular* i *La Hormiga de Oro*. Estava completament convençut de que el lliberalisme és pecat i tenia un odi frestec a totes les publicacions que no fossin en absolut del seu ram. L'home deia: *Malum quo cumque defecto, bonum ex integra causa* i aixis blasmava tant de *La Vanguardia* com de *El Diluvio*, de *El Día Gráfico* com de *El Progreso*. A qui, emperò tenia titllats, més que a ningú, era a nosaltres. Aquells republicanots de LA CAMPANA! deia, poques vergonyes més que poques vergonyes! Sembla mentida que l'Autoritat ho consenti; jo manés...

Fora d'això era un home molt de la broma, aficionat a les caceres, a les converses grassones, a la bona taula, al millor lliit i sobre tot a burlar-se del pròxim.

El quefe d'estació, no sabem si per raons de l'ofici, començà a perdre la costum de anar a missa i rodolant com una bola de neu, arribà a convertir-se en un incrèdul dels més grossos, tant que no llegia més diaris que'ls excomunicats ni més periòdics que LA CAMPANA DE GRACIA. Fins se deia si de tant en tant hi enviava alguna d'aquelles cartes de fora que tant piquen als ensotanats.

Això sí, home honrat, bò com el pa, franc i molt amic de la gresca.

Per una d'aquelles coses que un hom no s'explica succeí que'l rector i el quefe d'estació eren molt amics i no podien trobar-se sense fer-la petar, el rector fins devegades entrava al despatx del quefe per demanar-li que li deixés donar una mirada al *Progreso*, ai *Diluvio*, o a ia maieida CAMPANA.

Això sí, al trobar-se i al despedir-se sempre's tiraven xanxes.

—Encara no cremes per dintre?

—S'ha esquilat molta llana?

—Quants capellans t'has menjat avui?

—Són gaire tendres les *Hicas*?

I aixis sempre.

Un dia el senyor rector sortia de casa seva, quan se li acostà una beata farinera, la qual, després de senyar-se, li digué:

—Ayl, mossèn Joan, si ho sabía...

—Què?

—Si ho sabía...

—Acabem, què?

—Miri, a LA CAMPANA (senyal de la creu) ha sortit una carta de fora que ve d'aquí i a vostè li diuen... perdoni, senyor rector, li diuen...

—Carai! què'm diuen?

—Sarrí de carbó.

—Ja! ja! ja! Ves, dona, ves.

—Es, que...

—Ves, dona, ves.

Tot fent el tranquil s'arribà a l'estació obrint la porta del despatx del quefe preguntà.

—Se pot entrar a ics caiüeres de n Pere Botero?

—Entri, entri, que ja s'ho mereix.

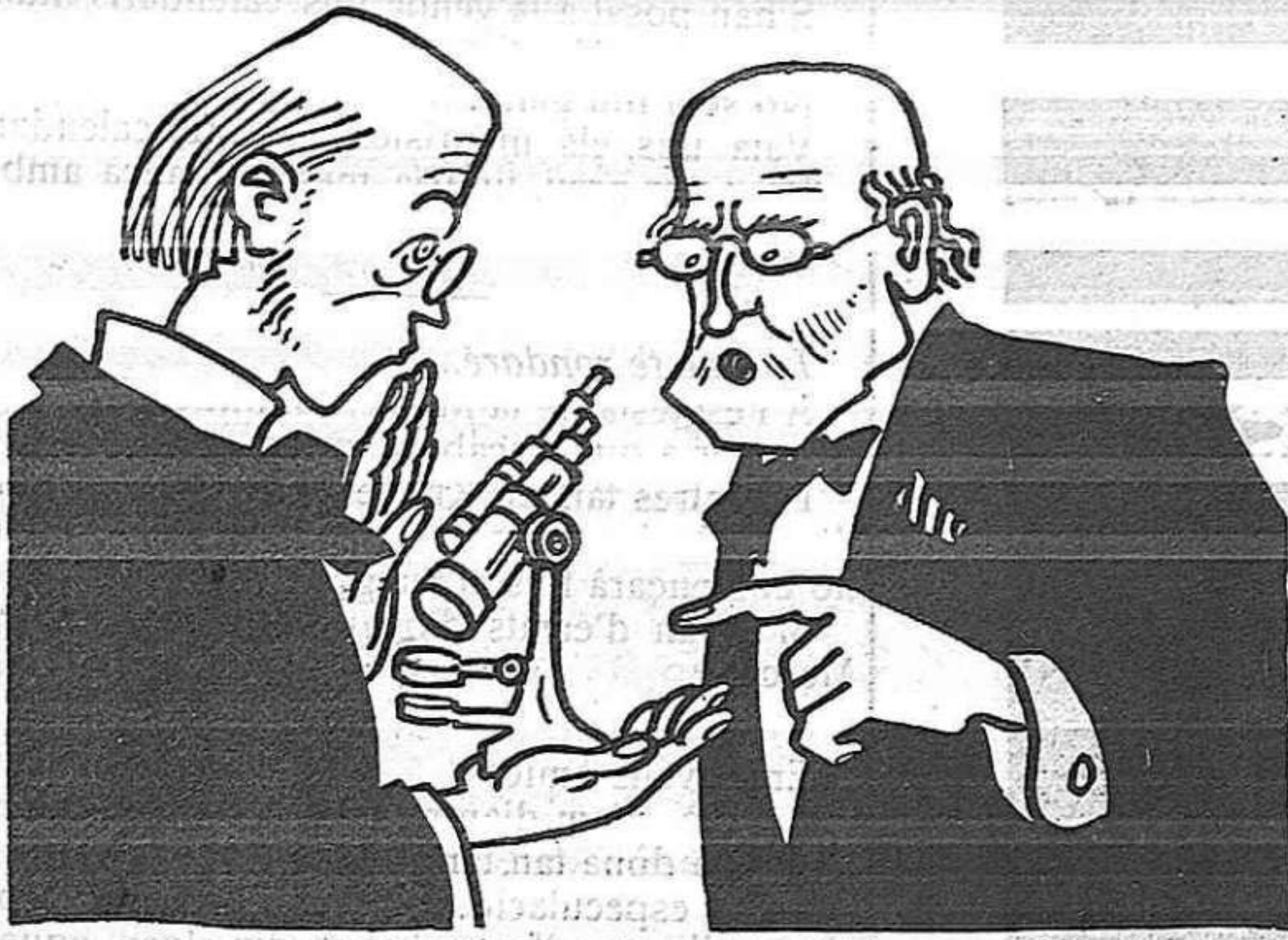
L'home hi entrà, cargolà un cigarret i fent el desentès preguntà.

—Que tens LA CAMPANA?

—Sí, home, sí. Aprengui; això hauria de fer llegir als xicots.

Mossèn Joan donà ullada i ja't tinc! Carta del poble, sarrí de carbó, cubell místic, etcetera.

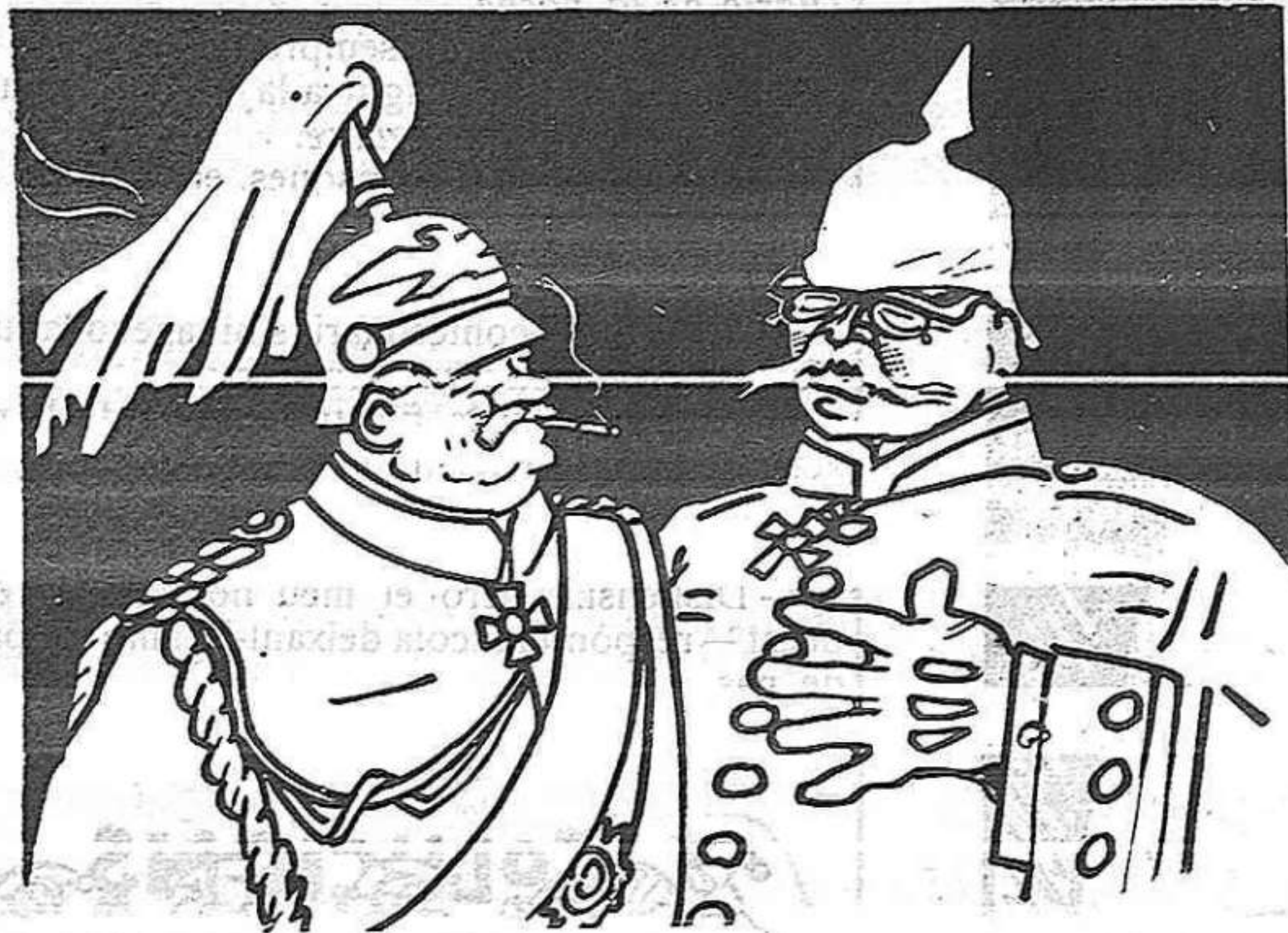
Antologia bàrbara dels temps moderns (Núm. 4)

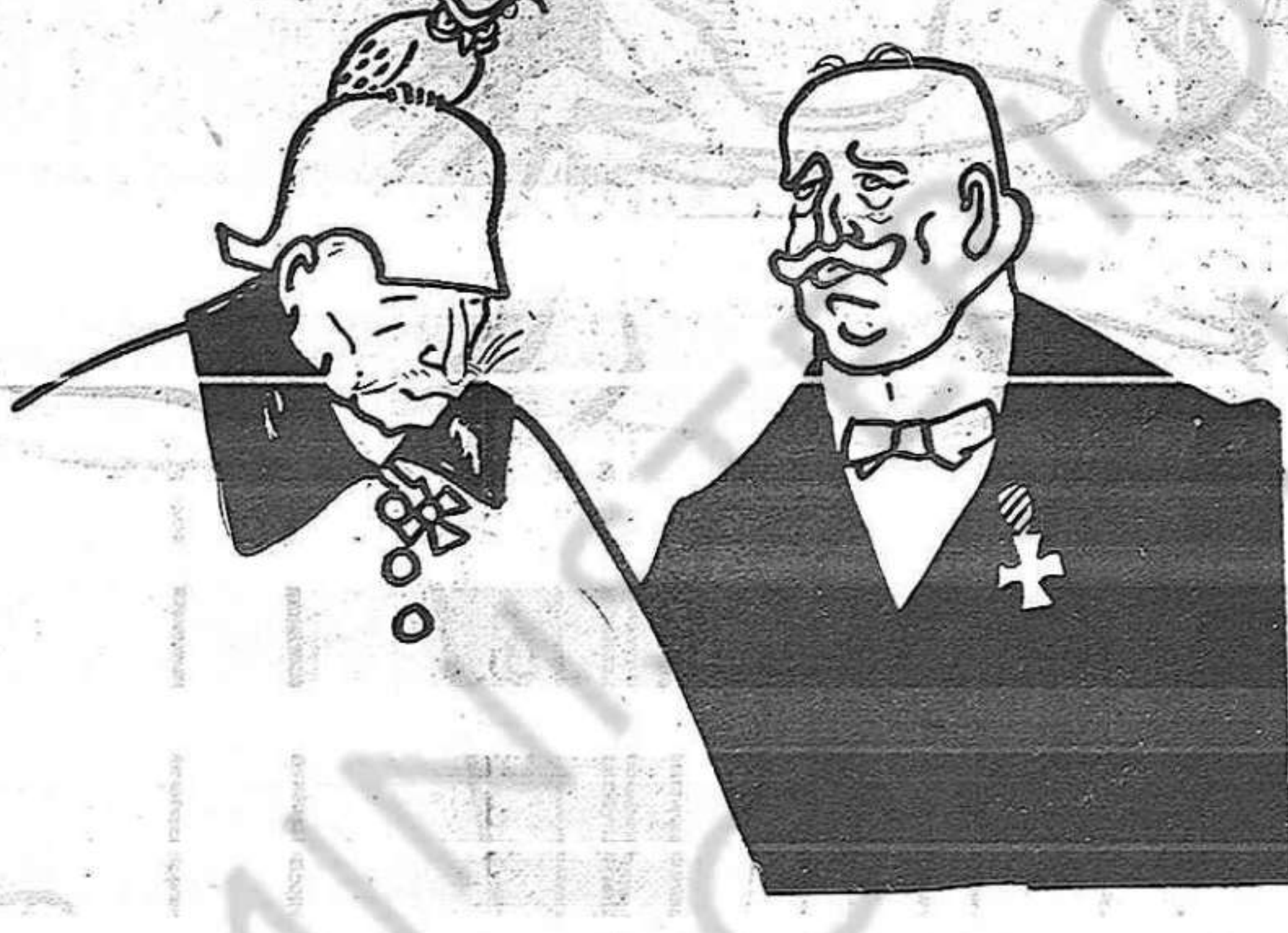
—Per què se'n endú aquest microscopi?
—Per a estudiar la sang dels belgues.
—An el laboratori?
—A l'agonia.

—Què'm portaràs de la guerra?
—Unes quantes monedes franceses.
—Però que no siguin tacades de sang...
—Ah, noia, en això ja no m'hi comprometo.

—Quines dones vos agraden més, general, les d'Anvers o les de Lovaina?
—A Anvers les de deu anys, i a Lovaina les de onze.

—Què'n penseu fer de l'Europa, així que sigui nostra?
—Un cementiri federal.
—Però amb cultura, veritat?
—Tots els morts sabran filosofia.

— Molt bé, digué, adéu no voldria ésser de la teva ànima en el dia de la mort.
— Jo voldria ésser de vostè a l'hora de cobrar misses.
Al cap d'uns quants dies, el rector baixà a l'estació i arribant-se al quefe li digué:
— Hola, condemnat! Que ha arribat cap sarrí de carbó per a mi.
— No.
— Molt bé, doncs l'esperaré.
I començà a passejar-se andèn amunt i avall. Per fi arribà un tren de passatgers i de ell descendí un altre clergue. Mossèn Joan l'agafà per el braç, sortiren, i al passar per davant del quefe, el rector digué:
— Tu! Allò ja ho tinc.

uns als altres es pregunten:
— Què deu passà a Portugal?

— Ah! Vens d'Àfrica?... Molt bé, Conta, conta... Allò, com marxa?
¿Comencem a cullir els fruits que de la nostra constància tenim dret a esperar?
— Sí; mira què cullim per ara.— i treient-se poc-a-poc la mà que té a la butxaca, com mostra del que allí es cull m'ensenya un grapat de bales.

Si els que són a la marína són mariners, i els que dancen amb canons són artillers, i els que fan treballs de sapa són sapadors, jo pregunto, per si algú vol contestar-me: Els que són a les trinxeres ¿què deurán ser?
— Trinxeraires.

Mireu!.. La França, nevada; a Alemanya es veu blanc tot; a Bèlgica ja fa dies que neva sense repòs; a Rússia, a Turquia, a Àustria, per tot brilla la blancor de la neu que hores i hores hi ha caigut a borrellons.
Es que la Naturalesa és molt savia!.. ¿Què millor, per amagar l'espectacle que avui ofereix el món, que cubrir-lo, amb mà piadosa amb el llençol de la mort?..

— ¿No dirien en què pensa avui l'Ajuntament nostre?
— ¿En l'assumpte de les aigües i les canyeríes noves?
¿En la qüestió dels queviures?
¿En el plet de la Reforma?...
— No, senyors. ¡En preparar les festes del Carnestoltes!..

C. GUMA

Els anglesos no perderen cap navili. Ses baixes foren 12 morts i 24 ferits. El *Lion* i un barco petit sofriren averies de consideració.
Ja està, doncs, venjades les víctimes dels raids alemanys per la costa britànica. El centenar de morts que els raids van causar, han sigut pagats amb els 800 morts del *Blucher*. Les cases angleses enfonsades han sigut indemnitzades amb un gran barco de guerra.
Com se veu, els mata-criatures han fet un pèssim negoci.
Al mar Negre, els braus torpeders russos segueixen fent de les seves. Altres barcos mercants turcs han sigut tirats a fons, entre ells un transport que duia a bord 16 aeroplans, els quals constituïen tota la flota aèria turca. Heu's aquí uns aeroplans convertits en submarins!
Al Bàltic, el creuer alemany *Gazelle*, ha sigut seriament averiat per un submarí enemic, segurament rus.

Per l'aire

Novament els aviadors alemanys han tirat bombes damunt de Dunkerque.
En canvi, els aviadors aliats n'han tirat damunt de Zeebrugge, port belga ocupat pels alemanys, fent malbé un submarí i matant nombrosos artillers.
Un dirigible alemany que atacava el port rus de Libau ha sigut destruït i feta presonera la tripulació.

LEGEIXO:
«En un carrer de Madrid, s'ha trobat un home mort de fret i de gana».
Aquesta notícia la llegim cada dos dies; ja la sabem de memòria; és com allò del «Bombardeig de Belgrado».
Un no posa els ulls als telegrames, que no hi vegi l'home mort de fam i de fret...
I un pensa: si amb els seus homes fan això, a Madrid, ¿què no faràn amb els projectes de Catalunya?»

El butlletí oficial dels clergues espanyols anuncia tres places de bisbe vacants, la de Girona, la de Plasència i la d'Ibiza.
Trasmetem la nova als nostres llegidors, per si n'hi ha algun que vulgui sol·licitar-les.
Aprofitin la ganga, que encara van més escasses que les de l'Ajuntament.

El poeta Carner—aquell de la gorra d'en Rull—ha dit, en una conferència, que «els catalans han de tenir per lema: Catalunya és el centre de l'Univers».
Calia que afegís:
«I en Prat de la Riba és el Pare Etern.»

Notifica l'Associació Obrera Monàrquica, de Barcelona, que acaba de traslladar el seu domicili al carrer de Ponent.
Monàrquics... a Ponent?
Volen dir que no hi guanyarien més apropant-se a la banda contrària?...
Una pinzellada per a afegir al quadro de la Espanya contemporània.

¿Saben en què es gasten els diners dels pobres contribuents, aquests diners que'l Govern ens treu de la butxaca, i fins de la boca, parlant-nos patèticament dels apuros de l'Hisenda i de les necessitats de la patria?

A l'Ateneu de Madrid, i subvencionades pel ministeri d'Instrucció pública, s'estàn donant unes conferències a càrrec d'uns quants «intel·lectuals», amics de la gent que remena les cires i reparteix al seu gust el pressupost.

Són, les tals conferències, d'una importància tan remarcable, que una d'elles va durar *catorze minuts* i una altra, encarregada per cert a un senyor que, ell sol, n'ha donat quatre, va tenir per únics oients *sis persones*.

Ara bé, ¿vol el lector que li diguem quant paga el Govern per cada una d'aqueixes conferències?

Cinquanta duros!...
Conegut aquest dato, ¿com admirar-nos de que'l dèficit arribi als nàrvols i el Govern no sàpiga de què fer mànigues?

Lo sorprenent no és això. Lo estrany és que encara no haguem tingut de posar a les costes i a les fronteres un lleterro que digui:

NACIÓ PARA ALQUILAR

DE LA GUERRA

(FETS CONEGUTS DEL 22 AL 28 DE JANER DE 1915)

Per terra

Per múltiples conductes se confirma que s'ha concentrat a l'Hongria un important exercit austro-alemany. De primer se va creure que la seva missió era emprendre una nova ofensiva contra la Serbia. Però informes posteriors semblen indicar que el dit exercit té per objecte intimidar a Rumania i fer cara als soldats rumanesos si aquests invadeixen la Transilvania, com sembla que faràn a mitjans del mes vinent. Emperò, no és fàcil que Rumania s'esporgueixi.

A orient, no hi ha hagut aquesta setmana altra modificació d'importància que l'ofensiva dels russos al nord de Polònia. Les tropes russes han avançat considerablement per la vora dreta del Vístula, fent retrocedir uns quaranta kilòmetres les forces alemanyes d'aquella banda.

Per la costa de França, els alemanys han intentat diverses violents ofensives parcials, sobre tot en la regió de La Bassée; però no han obtingut cap èxit i les seves baixes han estat fortíssimes. Els reforços que han enviat al front occidental (formats per tropes de segona línia) no els han servit de gran cosa.

Mentrestant, el ministre de la Guerra de França, M. Millerand, ha fet una visita transcendental a Anglaterra, relacionada, segurament, amb la pròxima anada al continent del primer exercit anglès de mig milió d'homes.

La veritable ofensiva dels aliats, que encara no s'ha produït, va acostant-se.

Per mar

El fet més important de la setmana ha estat el combat naval del mar del Nord (dia 24).

Els millors creuers acuiraçats de les dugues bandes han lluitat no molt lluny de l'illa d'Heligoland. Els vaixells anglesos, comandats pel contra-almirall Beatty, eren el *Lion* (vaixell almirall) el *Tiger*, el *New Zealand*, el *Princess Royal* i el *Indomitable*, amb altres navilis petits. Els vaixells germànics eren el *Derflinger*, el *Moltke*, el *Seydlitz* i el *Blucher*, ademés dels creuers petits i els torpeders.

La victòria anglesa fou completa. El *Blucher*, de 15,800 tonelades, s'enfonsà, i altres dos grans creuers sofriren averies greus.

D'AQUÍ I D'ALLÀ

De tot lo que la nostra premsa diu i de lo que, prudenta, alguns cops calla; de tot lo que'l govern ens ve inculcant, amb molta picardia i diplomàcia; de tot això, filtrat convenientment, se'n treu la deducció precisa i clara de que aquí aviat pot-ser no tindrem pa, però tindrem esquadra.

Portugal, ja fa uns quants mesos que balla un fandango estrany: cada tarde hi hà un xibarrí, cada nit un daltabaix. Els ministeris que nèixen sols viuen el curt espai que solen viure les roses: un breu matí, i s'ha acabat. El Parlament, arca santa del pensament nacional, apenes obre les portes, les ha de tornà a tancar. Tot, de nort a sur, trontolla: el cel té un colò aplomat, Oporto està roig de febre, Lisboa sembla un volcà.
Es clà; els veïns no s'hi fiquen però, verament «frapats»,

Les bones paraules... no curen als malalts

La malalta.—S'estima l'intenció, però no és aigua de malves lo que necessita.

Escriuen de Cervera, que encara no s'ha descobert l'autor del roba del Santíssim Misteri. El lladre doncs continua embolcallat amb la mateixa proba del delictes...

O sia amb el santíssim misteri. No obstant, el poble confia treure'n l'entrellat, amb l'ajuda dels moços de l'esquadra i... del senyor rector.

«Amb el títol de «La Juventud Redenta»—diu un diari de la cort—s'ha fundat en aquesta capital una societat de polítics i periodistes amics de la broma.

«El primer acte de la nova agrupació ha sigut celebrar un alegre banquet, al qual, amablement invitat, hi ha assistit el president del Consell de Ministres.»

Es natural. Tractant-se de fer broma, no podia faltar-hi el senyor Dato.

Ara com ara, aquí més de broma que ell?

Del balanç de l'Arrendataria.

Durant l'any que va acabar-se el 31 del passat desembre, la província d'Espanya que més ha fumtat ha sigut—¡quin honor!—la de Barcelona, que s'ha gastat en tabaco la friolera de 21 mil·lions de pessetes.

Mad' id en canvi, amb tot i ésser «cap i casal» de la nació, no ha pogut arribar més que a 19 mil·lions.

Per això, pot-ser ens tenen allí tanta enveja. Al veure que fumem més que ells, deuen pensar:

—Aquesta gent es fum de nosaltres!...

En La Cierva ha fet una semi-profecia, quelcom trista.

—A judicar per l'aspecte que estan prenent les coses,—ha dit—si el país no s'espavila, podria molt bé succeir que a l'acabar-se la guerra que avui trastorna l'Europa, Espanya es trobés convertida en una colònia estrangera.

Home, tant com en una colònia estrangera, pot ser encara no, però en una immensa gabià de morts de gana, ja pot pujar-hi de peus.

Sembla que les Autoritats alemanyes han fet desaparèixer de Brusel·les el monument de'n Ferrer.

Això ha onplert de joia als senyors de la Defensa Social, que no saben com agrair l'acció heroica dels teutons,

M'hi jugo un peix que sí, que ho saben com agrair-los-ho:

Afirmant la neutralitat del comité, en públic, i fent-los el bluf de les victories privadament.

S'han posat a la venda uns calendaris titulats «Almanaque Maurista».

No se'n fiin gaire. Vaia uns, els mauristes, per a fer calendaris. Preu per preu, tindria més confiança amb el del Pagès.

Lo que te rondaré... A l'església de la Mercè, continuen fent rogatives per a que s'acabi la guerra.

I mentres tant en Kitchener assegura que això d'ara són les olivetes i que la veritable guerra no començarà fins al maig.

Si'n van d'errats d'osques els carques de la Mercè!

Entre vells amics: —Però com diantre se't va ocórrer casar-te amb una dona tan tartamuda?

—Per especulació. Figura't que cada vespre, abans ella no m'ha acabat de dir «Joan, aquesta nit no vui que surtis de casa»... jo ja tinc temps de ésser a La Buena Sombra.

Els mauristes de Barcelona preparen la publicació d'un orgue del partit que's titularà *Diario de la noche*.

Obscurantistes, com sempre. Que vingui, que vingui a la palestra aqueix *Diario de la noche lúgubre*.

Encara que surti a les fosques, ens veurem les cares.

Al peu d'un confesonari s'hi agenolla una xicota molt guapa i molt revinguda.

El pare bugader la filustra a través de la reixeta; i després de fer-li un grapat de preguntes, li venen ganes de sapiguer qui és la penitenta.

—Com se diu, vostè?—li pregunta.

—Dispensi... però el meu nom no és cap pecat—respon la xicota deixant-lo amb un pam de nas.

A LES ENDEVINALLES DEL NÚMERO 2370

A l'Endevinalla, La Sal.

ACCENTÍGRAF

El noi d'en Marsal quasi apenes pot anà a la total desde que n'és tot de la catedral.

J. Mestres

SINONIMIA

—Avui m'ha tot en Pau Gual que en un tot hi té molt mal.

E. Sala (a) Noi maco

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux n. 25

Dissabte que vé, dia 6 de febrer

La Campana de Gracia

publicarà un interessant

Número extraordinari

Notes actuals de LA GRAN GUERRA

La patria del general Joffre

Vuit planes de text i il·lustració

Deu cèntims